

A fiú és a kutya

Hasze Szeisú

A fiú és a kutya

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Seishu Hase: *Shonen ti Inu*
Original Japanese edition published
by Bungeishunju Ltd. in 2020.
Hungarian language translation rights reserved
under the licence granted by Seishu Hase
arranged with Bungeishunju Ltd. through
The English Agency (Japan) Ltd. and
New River Literary Ltd.

FORDÍTOTTA
Erdős Veronika

SZERKESZTETTE
Varga Andrea

BORÍTÓTERV
Lorenzo Lodovichi

ISBN 978-963-636-641-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Seishu Hase 2020
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Erdős Veronika 2025

1. fejezet

A férfi és a kutya

1.

Kazumasza egy kutyát talált a parkoló végében. Nyakörvet viselt, de póráz nem volt rajta. Talán a gazdáját várta, hogy az befejezze a vásárlást. Okos pofája volt, de nagyon le volt fogyva.

– *Talán a gazdája a katasztrófa áldozata lett* – gondolta Nakagaki Kazumasza, miközben leparkolt az autójával.

Fél év telt el a földrengés, a szökőár és a nukleáris olvadás hármaskatasztrófája óta. Az otthontalanná vált emberek még mindig evakuációs óvóhelyeken éltek. Kazumasza úgy tudta, hogy néhányan az autójukban aludtak, mert a háziállatokat nem engedték be az óvóhelyekre.

Kazumasza bement a boltba, és kávé, péksüteményt és cigarettát vett. Kiszolgálta magát a kávéautomatánál, majd kiment, és rágyújtott egy cigarettára a hamutál közelében. Kinyitotta a péksütemény csomagolását, és a cigaretta slukkjai között

elrágcsálta. A kutya még mindig ott volt, és Kazumaszáat bámulta.

– Jut eszembe... – mondta Kazumasza, és oldalra billentette a fejét. Nem látott senki mást az üzletben, ráadásul az övé volt az egyetlen autó a parkolóban.

– A gazdád a mosdóban van? – szólította meg a kutyát, mire az válaszul közelebb húzódott. Úgy nézett ki, mint egy németjuhász, de valamivel kisebb; hosszú orra és füle volt. Valami németjuhász-keverék lehetett. A kutya odajött Kazumaszához, és megállt előtte. Felfelé bökött az orrával, és beleszagolt a levegőbe. Nyilvánvalóan nem érdekelte a cigaretta.

– Ez érdekelne? – kérdezte Kazumasza, majd meglengette a péksüteményt a kutya feje fölött, mire az állat szájából kicsorgott a nyál.

– Éhes vagy, haver?

Letört egy darabot a péksüteményből, a tenyerére tette, és a kutya szája elé tartotta a kezét. Az állat megszaglászt a kenyeret, mielőtt komótosan megette volna.

– Szóval ez a baj. Farkaséhes vagy. Várj egy picit!

Kazumasza elnyomta a cigarettáját, a kávéspoharat a hamutartóállványra tette, és a maradék péksütit egy az egyben a szájába tömte. A boltban vett egy kutyacsemegét, amire az volt ráírva, hogy szárított csirkemell. Kintről a kutya szemével követte a férfi minden mozdulatát az ablakon keresztül.

– Ki a gazdája ennek a kutyának? – kérdezte Kazumasza a pénztárost, aki kinézett az ablakon, majd nyomban visszatért az érdektelen arckifejezése.

– Nem tudom. Egész reggel ott volt. Azon gondolkodom, hogy felhívom az állatmenhelyet.

– Ó, értem!

Kazumasza átvette a csemegét, és visszament a hamutartóhoz. A kutya szelíden csóválta a farkát.

– Nesze, burkold csak be! – mondta, majd feltépte a csomagot, és egy rúd szárított húst nyújtott az állatnak. Az eb egy szempillantás alatt felfalta, így aztán odakínált neki még egy darabot. És még egyet. Végül az utolsó darabot. A kutya alig öt perc alatt megette az összeset.

– Nagyon éhes lehettél, haver.

Kazumasza kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a kutya fejét. Az állat nem félt tőle, de nem is simult bele a férfi kezébe, csak nézte őt.

– Mutasd csak ezt! – mondta, majd megvizsgálta a kutya nyakörvét. Bőrből volt, rajta egy gravírozott bilétával. – Tamon? Ez a neved? Elég szokatlan.

Arra számított, hogy a bilétán rajta lesz a gazdi címe vagy telefonszáma, de csak a kutya neve volt rajta. Kazumasza rágyújtott egy újabb cigarettára, és belekortyolt a kávéjába. A kutya – Tamon – mellette maradt. Nem könyörgött ételért, nem kérte, hogy simogassa meg, hanem egyszerűen csak ott volt Kazumasza

mellett. Mintha a kutya azt gondolta volna, hogy ez a legudvariasabb dolog, amit a kutyacsemegéért cserébe tehet.

– Lassan mennem kell – közölte a férfi Tamonnal, miután elszívta a cigarettáját. Munkaidőben volt, és csak azért állt meg a kisboltban, mert valami harapnivalóra vágyott. A katasztrófák után csődbe ment a tenger gyümölcseit feldolgozó üzem, ahol Kazumasza dolgozott, így egy ideig a saját összekuporgatott pénzéből élt, amíg meg nem kapta ezt az állást. Nem engedhette meg magának, hogy kirúgják.

Kazumasza beszállt az autójába, és beletette a kávéját a pohártartóba. Beindította a motort, és hátramenetbe kapcsolt. Tamon nem mozdult a hamutartó mellől, csak bámulta őt. Kazumasza fejében visszhangzott a pénztáros hangja: *Azon gondolkodom, hogy felhívom az állatmenhelyet...*

Mi lesz vele, ha beviszik a menhelyre? Amint ez a gondolat megfordult Kazumasza fejében, máris előrehajolt, és kinyitotta az utasoldali ajtót.

– Ugorj be! – mondta. Tamon odarohant, és felugrott az első ülésre. – Maradj nyugton! És ne pisilj be a kocsiba!

Tamon lefeküdt az ülésre olyan arckifejezéssel, mintha egész életében ott ült volna.

– Hé, mit keres itt egy kutya? – kérdezte Numagucsi, és rosszindulatúan nézett az anyósülésre, miközben a pénzt számolta. Tamon Kazumaszára nézett.

– Ő az új kutyám – válaszolta Kazumasza.

– Nem tudtam, hogy van elég pénzed egy kutyára – mondta Numagucsi, és visszatette a pénzt a borítékba, majd a szájába dugott egy cigarettát. Kazumasza azonnal felajánlotta az öngyújtóját.

Numagucsi Kazumasza fölött járt a középiskolában. Mindig is rosszfiú hírében állt. Az iskola befejezése után Szendai város alvilágában sodródott ideoda, anélkül hogy valaha is rendes munkát keresett volna. Bár hivatalosan nem vették fel egyetlen jakuzabandába sem, úgy viselkedett, mintha tag lenne. Jelenlegi munkája a lopott áruk továbbértékesítése volt. Amikor Kazumasza megtakarításai már majdnem elfogytak, kétségbeesve fordult Numagucsihoz, aki munkát adott neki kézbesítőként.

– Igen, hát... ez bonyolult – hárította el Kazumasza. Ha elszólta volna magát, hogy a kutyát kézbesítés közben vette fel, akkor biztos, hogy ököllel csapna az arcába.

– Végül is még csak fél év telt el. Biztosan vannak olyanok, akik még mindig nem tudnak a kutyájukról gondoskodni – tűnődött Numagucsi, és miközben kifújta a cigarettafüstöt, gondolkodva oldalra fordította a fejét. A Szendai Repülőtérhez közeli raktár-

negyed egyik csücskében voltak. Kelet felé a Csendes-óceánra lehetett látni. A katasztrófák előtt a terület mindenféle épületrengeteggel volt tele, de a cunami egytől egyig elmosta őket.

– Ez a hely már jobb, mint fél évvel ezelőtt volt, de még messze nem olyan, mint korábban.

A helyieknek sikerült kijavítaniuk a megsüllyedt, megdőlt és törmelékkel borított utakat, de egyébként nem sok előrelépés történt az újjáépítésben. Ezt a raktárat is egy szállítmányozási vállalatától bérelte Numagucsi. Elmondása szerint a cég nagy bajban volt, ezért elment hozzájuk, és kialkudta, hogy olcsón bérelhesse.

– Próbáld meg kiképezni, hogy ugasson, ha közelednek a zsernyákok – mondta Numagucsi.

– Nem tudom, lehetséges-e...

– Persze hogy az. A kutyák állítólag elég okosak.

– Oké, megpróbálom.

– Igen, tedd azt! És hé, kérnék még valamit!

– Mit?

– Nem próbálnál ki valamit, amivel többet kereshetsz? Régebben gokartoztál a SUGO autóversenypályán, ugye?

– Csak sráckoromban – válaszolta Kazumasza. Valóban, egészen tizenöt éves koráig minden hétfőgén kiment a pályára és gokartba szállt. Akkoriban arról álmodozott, hogy egyszer F1-es pilóta lesz. De

aztán rájött, hogy nem eléggé tehetséges, így feladta. Ez a középiskola utolsó éveiben volt. Azóta nem is ült gokartban.

– Hát, ez nem olyan, mint a biciklizés? Ha egyszer megtanultad, nem felejtethed el. Múltkor Szuzuki teljesen odavolt, amikor melletted ült az anyósülésen. Emlékszel, hogy te vezettél?

– Igen.

Szuzuki olyan volt Numagucsi számára, mint egy fogadott testvér. Két héttel korábban Kazumasza vitte őt a raktárból a Szendai állomásra.

– Azt mondta, hogy a gyorsulásod és a kanyarodásod olyan egyenletes volt, mintha egy Rolls-Royce-ban ültetek volna egy régi tragacs helyett.

Kazumasza megvakarta a fejét. Nem tudta, mit mondhatna erre.

– Az biztos, hogy tudsz vezetni, és nem csak gokartot.

– Talán... jobban vezetek az átlagosnál...

– Pontosan. Mit szólnál, ha kicsit kölcsönvenném ezt a tudásod?

– Ezt hogy érted?

Numagucsi elpöccintette a leégett cigarettavéget.

– Szóval megkértek, hogy segítsék néhány külföldinek, egy tolvajbandának. Inkább megbízás, mondhatni. Nem mondhatok nemet.

– Hogy egy tolvajbanda?

– Idióta! Halkabban!

Kazumasza befogta a száját, miután kapott egyet a fejére.

– A te feladatod az lenne, hogy elhozd őket egy rablás helyszínéről egészen a rejtekhelyükig.

Kazumasza megnyalta az ajkát. Lopott árut szállítani egy dolog volt – ha kellett, hivatkozhatott arra, hogy ő nem tudta, hogy lenyúlták –, de olyan tolvajokat furikázni, akik épp most követtek el bűncselekményt, már más tészta. Ha elkapják, bűntársként kezelik.

– Tejelni fog – mondta Numagucsi, és összedörzsölte a jobb mutató- és hüvelykujját. Kazumasza előtt megjelent az anyja és a nővére arca.

– Átgondolhatom még?

– Oké, de ne sokáig. Még ezen a héten adj választ!

– Értettem.

Kazumasza tekintete Numagucsiról az autóra siklott. Láta, hogy Tamon mozdulatlanul ül, mint egy szobor, és őt bámulja.

2.

Kazumasza a háztartási boltban vásárolt kutyaeledelből töltött egy keveset egy rámenes tálba, és Tamon elé tette. A kutya hangosan lakmározni kezdett belőle.

– Te tényleg éhes lehettél. Gebe is vagy.

Kazumasza törökülésben ült a tatamin, a hagyományos japán gyékényszőnyegen, és cigarettázott, miközben nézte, ahogy Tamon eszik. A kocsiban minden lámpánál, amikor megálltak, megsimogatta a kutyát, aki az anyósülésen ült. A bunda alatt érezhetően soványnak tűnt. A bordái kiálltak, a teste tele volt hegekkel.

– Honnan a pokolból jöttél, kishaver?

Tamon eközben befejezte az étkezést, megnyalta a száját, és leült a tatamira.

– Gyere ide! – mondta a férfi, és intett a kezével. Tamon közelebb lépett, elégedetten összeszűkül a szeme, amikor Kazumasza megsimogatta a fejét és

a mellkasát. Még sosem volt kutyája, és nem is akart, de arra gondolt, hogy ez nem is rossz dolog. Ekkor megcsörrent a férfi mobilja. A nővére, Majumi hívta.

– Mi a helyzet? – szólta bele a telefonba a férfi.

– Semmi különös, csak kíváncsi voltam, mit csinálsz.

Azonnal tudta, hogy Majumi hazudik. Valószínűleg kimerült volt az anyjuk ápolása miatt, és azért hívta, hogy kicsit kipanaszkodja magát. Mégis, amint meghallotta Kazumasza hangját, meggondolta magát.

– Történt valami anyával?

– Nem, semmi különös, de... – mondta Majumi, a hangja elakadt, és egy sóhajban végződött.

Tavaly tavasszal az anyjukon a korai demencia jeleit diagnosztizálták. Egy ideig a tünetek viszonylag enyhék voltak, de súlyosbodtak, amikor a katasztrófák után a vészhelyzeti evakuációs menedékhelyen élt. A megszokott otthoni környezet elhagyása és a rengeteg emberrel való közösségi élet túl sok stresszt jelentett neki. Két hónapba telt, mire a házat kitakarították, rendbe hozták, és újra lakhatóvá tették.

Majuminak korábban volt egy lakása a városban, de a cunami után feladta, hogy visszaköltözzön a kitakarított, felújított családi házba, mivel nem bírta tovább nézni az anyjuk egyre hanyatló állapotát. De ez állandó lelki megterhelést jelentett, így Majumi egyre soványabbá és kimerültebbé vált. A nővére

még csak a harmincas éveiben járt – élete virágkorában –, de gyakran annyira nyúzott volt, mintha negyvenes lenne.

– Sajnálom, Majumi! Ha nem lennék olyan haszontalan, segíthetnék, hogy pénzügyileg kicsit könnyebb legyen neked.

– Ilyen időket élünk. Ne vedd a szívedre!

– Igen, de... Ó, egyébként, találtam egy kutyát.

– Egy kutyát?

– Igen. Azt hiszem, a földrengés alatt szakadhatott el a gazdájától. De jól viselkedik, és okos, úgyhogy megtartom. Legközelebb, ha átjövök, magammal hozom. A kutyákat állítólag terápiára is használják, jó hatással vannak a beteg és idős, demens emberekre. Azt mondják, a kutyák simogatása megnyugtatja őket.

– Igen, ezt én is hallottam. Hozd el ide, Anya nagyon örülne neki. Mindig is akart egy kutyát.

– Anya akart kutyát?

– Igen. A családjának volt egy, amikor még gyerek volt. De Apa nem szerette az állatokat, ezért soha nem engedte.

– Erről most hallok először.

– Ez még a születésed előtt történt. Anya csalódott volt, de nem sokkal később megtudta, hogy a pocakjában vagy, és megfeledkezett a kutyatémáról.

– Aha.

– Hogy hívják a kutyát?

– Tamon – felelte Kazumasza. Örült, hogy a beszélgetés közben Majumi hangjába érezhetően visszatért egy kis élet.

– Miféle név ez? Fura egy név.

– Ez áll a nyakörvén lévő bilétán. Szerintem Tamonten után kapta a nevét. Tudod, az őrző istenség után.

– Mindegy. Mindenesetre hozd el, amint tudod! Hónapok óta nem láttam anyát mosolyogni.

– Rendben, úgy lesz.

– Úgy örülök, hogy felhívtalak. Már jobban vagyok, régóta nem éreztem magam így. Jó dolog a család! – mondta Majumi, mielőtt letette volna a telefont.

Tamon állkapcsát Kazumasza combjára támasztva aludt. Úgy tűnt, megbízik a férfiben, hiszen az állat arca nyugodt volt álmában, háta ritmikusan emelkedett és süllyedt. Óvatosan, hogy ne ébressze fel, Kazumasza Tamon hátára tette a kezét. A melegség végigvándorolt a karján, és bekúszott a szívébe.